

*Ramon Gómez Molina*

# **L'invent més meravellós del món**

**Tinet**  
[www.tinet.cat](http://www.tinet.cat)

*El meu cervell és una capsa plena  
de ressonàncies pretèrites, com l'estela  
d'escuma blanca que deixa anar  
la nau darrere seu.*

L'autor.

A casa arribaven les notícies mitjançant dos periòdics, sobre tot *El correo catalán* i *La Vanguardia*. Tots dos en textos íntegrament en castellà. El pare en comprava dos a la setmana. Algun diumenge, si em portava bé, potser em premiaven amb un *TBO*. No hi havia altres mitjans de comunicació, almenys per a nosaltres. El calendari en forma de bloc que penjava al menjador lluïa l'any 1948.

Quina enveja em donava un amic que tenia un aparell de ràdio. Pel que deien els pares, una ràdio no estava a l'alçada dels recursos econòmics que entraven a la llar.

Un diumenge, tot passejant la família pels voltants de la plaça Universitat (BCN), em va cridar força l'atenció una oferta que feia una botiga que es dedicava a la venda d'electrodomèstics i aparells de ràdio. Sí, a l'aparador de la tenda s'exhibia una bossa transparent en l'interior de la

qual hi havia els elements per muntar una ràdio de galena. La troballa em va encisar tant que va ser el pare qui, amb un «Au, va: no siguis babau i camina!» em va empenyar cap al corrent humà que desfilava en aquell moment vorera avall. Preu de la bossa: cinc pessetes.

Primer propòsit: calia estalviar-les fos com fos. Com amb l'estalvi honrat no hi havia manera d'aconseguir-les... A l'edat que tinc no em fa vergonya reconèixer que vaig transgredir el setè manament. I, com cal suposar, carregat amb les cinc pessetes, vaig a l'encontre del dependent de la botiga abans referida. Aquest m'advertí que havia de comptar, també, amb un soldador i una barra d'estany si volia muntar com calia l'aparell. M'era igual. Em vaig emportar la bosseta amb llurs peces.

Una vegada a casa, vaig intentar col·locar-les cadascuna al seu lloc; endebades. A prop de casa hi havia un lampista conegut, que em va deixar un soldador elèctric; més encara, en no tenir estany, em va deixar alguna cosa que —em va assegurar— anava millor: una mena de plata. I ara, corrents cap al meu «laboratori».

Més nerviós del compte, em vaig posar a la tasca. A poc a poc, les soldadures anaven sortint cada vegada millor, encara que amb un malbaratament de la plata que no era meva. Bobina, condensadors (variable i fix), galena (amb la seva fina agulla) i auriculars. Un somier em va servir per a empalmar l'antena.

Amb quin desfici vaig punxar la galena, amb els auriculars posats. Re de res: més muts que una mòmia egípcia. Revisava una i altra vegada tot el sistema; repicava les soldadures i tornava a gratar la galena. Ah, maleïda terra! Clar: faltava connectar el fil que sortia de

la bobina al terra. La connexió es fa fer amb una mena de llaç a l'aixeta de la cuina.

Amb passos solemnials, m'apropo a l'aparell i burxo, amb extremada delicadesa, aquella pedra preciosa i brillant.

Ara sí: amb una fidelitat màxima, pels auriculars circulen la veu i les maraques musicals d'una cançó llavors de moltíssim èxit. La veu melosa deia:

...que pintas con amor.  
¿Por qué desprecias su color  
si sabes que en el cielo  
también los quiere Dios?  
Pintor de santos y alcobas,  
si tienes alma en el cuerpo,  
¿por qué al pintar en tus cuadros  
te olvidaste de los negros...?

Joiós d'alegria, anava saltant i brincant per tota la casa, amb els auriculars posats. Cridava:

—Ho he aconseguit!

—Què has aconseguit? —volia saber el pare.

—Que a casa tinguem una ràdio, papa!

L'hi vaig passar els cascos. Sorprenentment, en no escoltar res, em digué:

—No sento res.

De nou, a revisar tot el circuït. L'antena s'havia desconnectat. Arreglada l'anomalia, l'aparell —no podia ser d'altra manera— funcionà amb normalitat.

Uns dies després, vist l'èxit de l'experiència, els veïns em van ajudar a instal·lar una mega-antena de més de trenta metres de llargada, a dalt de tot de l'edifici on vivíem. La sintonia, gràcies als auriculars, era prou forta, però arreplegava més paràsits. També s'ha de dir que, per ara, sols podia escoltar una emissora: Ràdio Barcelona. Però també s'ha de dir que aquells dies foren per mi dies d'una completa felicitat en descobrir que el mag de les ones havia decidit conviure amb nosaltres dintre de l'andròmina que havia muntat.

Passat el temps de l'eufòria primerenca i coneixent el misteri de la fabricació d'aquells aparells de ràdio, vaig creure que aquella podria ser la meva professió ideal.

Primera edició en ePUB i PDF: octubre de 2013.

Publicat a [www.tinet.cat](http://www.tinet.cat).



Diputació Tarragona



Distribució sota llicència "[Reconeixement –  
No Comercial – Sense Obra Derivada  
\(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

